

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: D. T.
státní příslušností Běloruská republika
pobytem v ČR: P.

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2016, č.j. OAM-345/ZA-ZA11-ZA14-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V žalobě namítal porušení §§ 3, § 50 odst. 2, 3, 4 zákona č. 500/2004 Sb., (dále též „s.ř.“), § 14a zákona č. 325/1999 Sb. (dále též „zákon o azylu“), čl. 9 odst. 2 písm. e) Směrnice č. 2011/95/EU. Uvedl, že je státním příslušníkem Běloruské republiky, vyznává pravoslaví. Zemi původu opustil v roce 2006, kdy přicestoval na území České republiky z důvodu problémů vzniklých při tehdejších volbách v Bělorusku. O mezinárodní ochranu požádal opakovaně dne 8. 4. 2016 z důvodu obavy z návratu do

domovského státu a zároveň z důvodu dopadu jeho odchodu na soukromý a rodinný život, který na území České republiky vede. Na území domovského státu nemá žalobce žádné zázemí, kam by se mohl vrátit a zároveň na aktuální rodinnou situaci je jeho odchod zpět do Běloruska nepřiměřeným zásahem do rodinného života.

2. Podle žalobce se žalovaný ve svém rozhodnutí nedostatečně zabývá skutečností, že v případě žalobce je vzhledem ke skutečnosti, odkud pochází a vzhledem k jeho rodinné situaci dostatečně závažný důvod, aby mu bylo umožněno na území České republiky pobývat. Manželka je občankou České republiky, je osobou se zdravotními problémy, jedná se o závislost na psychotropních látkách. Několikrát s pomocí rodiny podstoupila odvykací léčbu. I z těchto důvodů se žalobce dostal do problémů se zákonem, které vyústily v trest odnětí svobody. Žalobce žije v České republice 10 let, vazby na zemi původu jsou nulové, pouze v podobě vazeb na své rodiče, kteří jsou již v důchodovém věku. Od posledního provinění uplynula značná doba. Žalobce se domnívá, že správní orgán nesprávně posoudil jeho rodinnou situaci. Z tohoto hlediska je žalobce přesvědčen, že jeho nuceným vycestováním by došlo k porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Odkázal přitom na čl. 8, který zakotvuje právo na rodinný život. Žalobce současně uvedl, že k nezbytnosti zásahu státu do práva na soukromý a rodinný život se vyjadřoval Evropský soud pro lidská práva. Dále uvedl, že v zemi původu nemá trvalé vazby, nuceným odchodem zpět do Běloruska by došlo k nepřiměřenému zásahu do práva na soukromý a rodinný život žalobce. Podle žalobce správní orgán jeho důvody odmítl hodnotit jako relevantní pro udělení mezinárodní ochrany.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel její oprávněnost a nesouhlasil s ní, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, pohovor a napadené rozhodnutí. Mimo jiné žalovaný rovněž uvedl, že žalobce uzavřel se svou manželkou, občankou České republiky sňatek dne 13. 4. 2010. Z Rejstříku trestů pak vyplývá, že dne 5. 6. 2010 byl žalobce pravomocně odsouzen za šíření pornografie a krádež k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání 10 měsíců. Zároveň mu byl změněn předchozí podmíněný trest za krádež na nepodmíněný trest odnětí svobody v délce trvání šesti měsíců. Dne 6. 9. 2013 byl následně žalobce pravomocně odsouzen za trestný čin krádeže ve stadiu pokusu a byl mu udělen nepodmíněný trest odnětí svobody v délce trvání 12 měsíců. Trestnou činnost páchal, protože potřeboval peníze. Z informací CIS pak podle žalovaného vyplývá, že povolení žalobce k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU mu bylo pravomocně ukončeno ke dni 9. 3. 2016. Žalobce sám výslovně uvedl, že během výkonu odnětí svobody jej manželka ve věznici nenavštěvovala. Manželka má trvalé bydliště hlášené na Městském úřadě Neratovice, a to kvůli jejím dluhům a exekucím, přičemž asi jednou za rok mění i adresu skutečného pobytu. Je nezaměstnaná. Společné soužití s manželkou v Bělorusku žalobce nevyloučil. Žalovaný rovněž uvedl, že žalobce legální oprávnění k pobytu na území České republiky pozbyl na základě vlastního úmyslného protiprávního jednání. Nebrání mu žádné objektivní překážky v návratu do vlasti společně s manželkou, pokud budou chtít naplňovat soukromý a rodinný život. Jejich pobyt na území České republiky pro naplňování práva na soukromý a rodinný život není podle žalovaného bezpodmínečně nutný. Jeho realizaci mohou uskutečňovat i v Bělorusku, popř. v zemi, kde získají oba povolení k pobytu. Podle žalovaného zneužití či využití mezinárodního institutu azylu za účelem legalizace pobytu je nutno považovat za naprosto nepřijatelné a na jeho základě rozhodně nemůže být žalobci udělena mezinárodní ochrana. Žalobce pak již využil v minulosti jiné instrumenty.

Ohledně zdravotních problémů manželky se žalobce ve správním řízení nezmínil, uvedl je až v žalobě, proto se k nim žalovaný ve svém rozhodnutí nevyjadřuje. Navrhl zamítnutí žaloby.

4. Žalobce k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), měl tak soud za to, že žalobce s takovým projednáním věci vyslovil souhlas. Žalovaný pak s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasil. Proto soud o věci samé rozhodl bez jednání.
5. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 8. 4. 2016 vč. poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 13. 4. 2016 a oddacího listu vystaveného dne 4. 5. 2010, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 13. 4. 2016, Výroční zpráva Human Rights Watch 2016 ze dne 27. 1. 2016, informace MZV ČR č.j. 103517/2016-LPTP ze dne 2. 6. 2016, Infobanka ČTK, Zpráva ČTK ze dne 15. 2. 2016, CIS, opis Rejstříku trestů fyzických osob ze dne 13. 4. 2016, informace z předchozího řízení o mezinárodní ochraně žalobce č.j. OAM-1-981/VL-10-2007, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 20. 6. 2016, č.j.: OAM-345/ZA-ZA11-ZA14-2016.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu tvrzených důvodů nezákonnosti, kterými je vázán a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 8. 4. 2016 podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 13. 4. 2016 poskytl údaje k podané žádosti a konkrétně uvedl, že se narodil v bývalém SSSR, konkrétně v Bělorusku, má běloruskou národnost a státní příslušnost. Je schopen se dorozumět česky, rusky, bělorusky, vyznává pravoslaví. Nikdy nebyl členem žádné strany ani organizace, občas roznášel časopisy, nálepky, letáky, ale to bylo dávno. Je ženatý, bezdětný, jeho manželka je občankou České republiky. Ve vlasti žil ve městě Zelva v Grodenské oblasti. Naposledy do České republiky přicestoval dne 13. 12. 2015 se svým známým automobilem přes Polsko. Přicestoval na základě povolení k přechodnému pobytu v České republice. V České republice žije od roku 2006. Zpočátku zde žil nelegálně, neúspěšně žádal v roce 2007 o azyl. Od roku 2010 byl ve výkonu trestu odnětí svobody a pak získal povolení k přechodnému pobytu. V září a říjnu si obstaral turistické vízum do Egypta. Jeho zdravotní stav je dobrý. Za důvod podání současné žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že má v České republice manželku. Do Běloruska se nemá kam vrátit. Jiné důvody podání žádosti nemá.
8. Při pohovoru před žalovaným dne 13. 4. 2016 žalobce mimo jiné uvedl, že od svého narození asi do 15 let žil v Zelvě, potom studoval ve městě Grodno asi do července 2003, přihlášen je stále v Zelvě. Od prosince 2003 studoval ve městě Volkovysk, pár měsíců. Asi v lednu 2004 šel na vojnu, kde byl rok a půl. Celý život byl přihlášen v Zelvě, pouze v roce 2005 nebo 2006 byl pár měsíců hlášen u příbuzných poblíž města Grodno, ale pak se opět přihlásil do Zelvě. V Zelvě bydlel v rodinném domě svého otce, žila tam matka i sestra. Matka tam žije stále, sestra na jiné adrese také žije v Zelvě. Žalobce neměl práci, ale pouze nějaké brigády. Poprvé do České republiky přicestoval v roce 2006 na turistické vízum. To za pár dní přestalo platit, zůstal tedy v České republice na černo. Nelegální pobyt neřešil, nevěděl nic o azylu. Později na konci roku 2007 poprvé požádal o mezinárodní ochranu, řízení trvalo do roku 2010. Za krádež byl pak od června 2010 ve výkonu trestu odnětí

svobody. Propustili ho v říjnu 2011, od policie dostal výjezdni vízum a zjistil, že řízení o jeho mezinárodní ochranu bylo ukončeno. Požádal na základě sňatku s manželkou, občankou České republiky, o přechodný pobyt, který mu byl udělen v listopadu 2012. Následně žil na různých adresách v Praze, pracoval pouze brigádně. V roce 2013 se opět dopustil krádeže, odsouzen byl k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a jeho povolení k pobytu bylo zrušeno na začátku března. Do Běloruska se žalobce poprvé vrátil asi na měsíc v roce 2012 za účelem vydání nového cestovního pasu, V roce 2013 byl v Bělorusku dvakrát asi na týden, naposledy tam byl v roce 2015, také dvakrát, opět asi na týden. Navštěvoval rodiče a v roce 2015 si opět vyřídil nový cestovní pas. Žádost o mezinárodní ochranu v roce 2007 podal proto, že při volbách odcizil volební lístek a měl kvůli tomu problémy s policií. Během svých návštěv Běloruska, žádné problémy neměl. Dále žalobce popsal svou majetkovou trestnou činnost v České republice. Sňatek uzavřel 13. 4. 2010 po půlroční známosti. S manželkou žijí ve společné domácnosti, i přes to, že ona je k pobytu přihlášena na Městském úřadě v Neratovicích kvůli dluhům. Kvůli jejím dluhům a exekucím často mění adresu. Kdyby se musel žalobce vrátit do vlasti, pro manželku by to byl problém, protože ho má hodně ráda. Obživu zajišťuje žalobce díky brigádám, manželka je nezaměstnaná a její matka jí už odmítá pomáhat. Žalobce byl ve výkonu trestu od října 2013 do října 2014, během této doby ho manželka ve vězení nenavštěvovala. Po propuštění se dali zase dohromady, sdílí společnou domácnost, pronajímají si byt. Manželka by ho mohla následovat do Běloruska, ale bylo by to pro ni těžké. On sám už tam prakticky 10 let nežije, vše je tam cizí, rodiče jsou v důchodu, sestra má tři děti, neví, zda by ho mohli nějak podporovat. U rodičů by bydlet nemohl, protože dostávají nějaké sociální dávky, kdyby se tam přihlásil k pobytu, byli by na tom hůře. Trestnou činnost pak páchal proto, že potřeboval peníze, netušil, že kvůli tomu bude mít takové problémy s povolením k pobytu. Během studií v letech 2000-2003 žalobce roznášel různé letáčky, časopisy, nálepky, neměl kvůli tomu žádné problémy, nechytily ho. Po odjezdu z Běloruska už nijak aktivní nebyl.

9. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobci mezinárodní ochranu neudělil, neboť neshledal naplnění žádného z důvodů dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb.
10. Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodu pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědí, jím doložených materiálů a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Bělorusku. Konkrétně vycházel z Výroční zprávy Human Rights Watch 2016 ze dne 27. 1. 2016 a Infobanky ČTK „EU zruší většinu sankcí vůči Bělorusku, zůstane zbrojní embargo“ ze dne 15. 2. 2016. Dále pak z Cizineckého informačního systému (CIS), popisu Rejstříku trestů fyzických osob ze dne 13. 4. 2016 a z informací z předchozích řízení o mezinárodní ochraně žalobce č.j. OAM-1-981/VL-10-2007.
11. Žalobce v žalobě namítal v obecné rovině porušení § 3 a § 50 odst. 2, 3, 4 s.ř., zejména pak porušení § 14a zákona č. 325/1999 Sb., tvrdil, že podmínky uvedeného ustanovení splňuje. Má za to, že správní orgán nesprávně posoudil jeho rodinnou situaci. Uvedl, že v zemi svého původu nemá již žádné trvalé vazby. Manželka žalobce má pak zdravotní problémy, podle žalobce se jedná o závislost na psychotropních látkách. Několikrát s pomocí rodiny podstoupila odvykací léčbu.
12. V § 14a zákona č. 325/1999 Sb. ve znění v rozhodném období bylo stanoveno:

„(1) *Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*

(2) *Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*

13. V dané věci žalobce v rámci předmětného řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by mu mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalobce ve svých vyjádřeních označil za důvod podání současné žádosti o mezinárodní ochranu soužití s manželkou v České republice, tzn. legalizaci svého dalšího pobytu. Soud souhlasí se žalovaným v tom, že taková skutečnost nezakládá hrozbu vážné újmy. Ze správního spisu je pak zřejmé, že žalobce po ukončení předchozího řízení o mezinárodní ochraně bez problémů opakovaně navštívil Bělorusko, přičemž neměl žádné potíže s vystavením nových cestovních dokladů.

14. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konkrétně uvedl: „*Správní orgán se dále zabýval otázkou, zda žadateli o mezinárodní ochranu hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Znění tohoto zákonného ustanovení bylo přejato z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, při interpretaci pojmu “nelidské nebo ponižující zacházení či trest”, vycházel proto správní orgán rozhodující ve věci z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva. Z jeho judikatury mj. vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možné pokládat trest za “ponižující” a aplikovat na něj čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, musí ponížení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Správní orgán však k takovému závěru v případě žadatele nedospěl. Dle názoru správního orgánu totiž lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jediné v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Žadatel ve svých vyjádřeních označil za důvod podání své současné žádosti o mezinárodní ochranu soužití s manželkou v ČR, tzn. legalizaci svého dalšího pobytu. Taková skutečnost však nezakládá hrozbu vážné újmy. Jmenovaný potvrdil, že svou vlast po ukončení předchozího řízení o mezinárodní ochraně bez problémů opakovaně navštívil, neměl ani žádné potíže s vystavením nových cestovních dokladů. Uvedené tak plně koresponduje s informací MZV ČR ze dne 2. 6. 2016, která se zabývá situací neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do Běloruska, dále návratem osob po dlouhodobém pobytu v zahraničí. Český zastupitelský úřad v Minsku uvádí, že stále platí, že není rozdílu mezi tím, zda se osoba ze zahraničí vrací jako neúspěšný žadatel o mezinárodní ochranu či zda se vrací z dlouhodobého pobytu v zahraničí. Pozornost státních orgánů vůči osobě, která buď zažádala o mezinárodní ochranu, nebo se vrací*

do Běloruska po dlouhodobém pobytu v zahraničí, závisí hlavně na tom, do jaké míry osoba před svým odjezdem či během pobytu v zahraničí byla aktivní na území Běloruska. Míra případných represí souvisí s minulými či současnými aktivitami, které může režim považovat za nebezpečné, přičemž není rozhodující, zda jde již o minulost či současnost. Správní orgán tedy dospěl k závěru, že za samotné podání žádosti o mezinárodní ochranu žadateli v případě návratu do vlasti postih nehrozí. Shromážděné informace o zemi původu žadatele dále shrnují, že Bělorusko vykazuje pozitivní trend, přesto se celková situace v oblasti lidských práv nezlepšila. Správní orgán má v případě žadatele za prokázané, že mu v případě návratu do vlasti nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) nehrozí, neboť sám, dobrovolně, opakovaně do vlasti po ukončení předchozího řízení o mezinárodní ochraně cestoval. Žádné problémy nezaznamenal, od svého prvního odjezdu z vlasti nijak veřejné aktivní nebyl, tudíž o jeho osobu státní orgány jeho vlasti nejevily žádný zájem. Dotyčný neuvedl žádné skutečnosti, které by měly nebo mohly svědčit o opaku v případě jeho současného návratu do vlasti. Po zhodnocení výpovědi žadatele o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl správní orgán rozhodující ve věci k závěru, že by výše jmenovanému žadateli o mezinárodní ochranu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Soud se s tímto odůvodněním napadeného rozhodnutí žalovaného plně ztotožňuje a nemá, co by k němu dodal. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že v případě žalobce nebyly naplněny důvody udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. a) ani b) zákona o azylu.

15. Správní orgán rovněž posuzoval otázku, zda v případě návratu žalobce do vlasti mu hrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. K této otázce pak žalovaný uvedl: „Z výše uvedených informačních zdrojů je správnímu orgánu rovněž známo, že v zemi původu žadatele neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Případné vycestování výše uvedeného žadatele po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žadatelem nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Žadatel uvedl, že je ženatý, předložil oddací list. Dle zápisu v oddacím listu uzavřel se svou manželkou, občankou ČR, sňatek dne 13. 4. 2010. Následně z opisu Rejstříku trestů vyplývá, že dne 5. 6. 2010 byl pravomocně odsouzen za šíření pornografie a krádež k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání 10 měsíců. Zároveň mu byl změněn předchozí podmíněný trest za krádež na nepodmíněný trest odnětí svobody v délce trvání šesti měsíců. Dne 6. 9. 2013 byl následně žadatel pravomocně odsouzen za trestný čin krádeže ve stadiu pokusu a byl mu udělen nepodmíněný trest odnětí svobody v délce trvání 12 měsíců. Z informací z CIS pak vyplývá, že žadatelovo povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU bylo pravomocně ukončeno ke dni 9. 3. 2016. Žadatel sám výslovně uvedl, že během výkonu trestu odnětí svobody jej manželka ve věznici nenavštěvovala. Manželka má trvalé bydliště hlášené na Městském úřadě Neratovice. Vysvětlil, že je to kvůli jejím dluhům a exekucím, z tohoto důvodu asi jednou za rok mění i adresu skutečného pobytu. Po ukončení výkonu trestu se měli dát znovu dohromady a sdílet společnou domácnost na jím uvedené adrese, kde je nyní přihlášen k pobytu. Náklady na vedení společné domácnosti hradí především dotyčný z brigád, manželka je nezaměstnaná a její matka jí už odmítla dál pomáhat. Společné soužití s manželkou v žadatelově vlasti jmenovaný nevyhloučil. Pro manželku by to ale bylo těžké, i on sám tam již 10 let trvale nežije. Správní orgán k uvedenému poukazuje, že právo na ochranu soukromého a rodinného života, jak je specifikováno v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních

svobodu, se vztahuje pouze na rodinné vazby, tedy manželství, které je jak zákonné, tak „nefiktivní“, dále zahrnuje rodinné vztahy skutečné a fungující, nikoli vztahy formální. Povinnost uložená státním v čl. 8 Úmluvy není dále povinností respektovat volbu cizinců usídlit se v té které zemi. V případě dotyčného považuje správní orgán za nutné podotknout, že žadatel legální oprávnění k pobytu na území ČR pozbyl na základě vlastního úmyslného protiprávního jednání, tj. spáchání výše popsaných trestných činů. Správní orgán má tak na základě výše uvedeného za prokázané, že žadateli nebrání žádná objektivní překážky v návratu do vlasti společně s manželkou, pokud budou chtít nadále naplňovat jejich soukromý a rodinný život. Jejich pobyt na území ČR pro naplňování práva na soukromý a rodinný život není bezpodmínečně nutný. Jeho realizaci mohou uskutečňovat i v žadatelově vlasti, popř. v zemi, kde získají oba povolení k pobytu.“

16. Co se týče otázky naplnění nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu (tj. vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu), soud ve shodě s žalovaným dospěl k názoru o nenaplnění nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
17. Je nepochybné, že udělení mezinárodní ochrany je na volné úvaze příslušného správního orgánu, avšak musí být zřejmé, o co se jeho úvahy opíraly, z jakých podkladů při své úvaze vycházel a k jakým závěrům dospěl. Jedině tak je možné přezkoumat, zda daný správní orgán nevybočil z obecných mezí daných základními principy platného právního řádu či nepřekročil-li předpisy procesní. K takovému závěru soud v posuzovaném případě nedospěl. Žalovaný popsal veškeré úvahy, které vedly k výroku napadeného rozhodnutí, uvedl podklady, které zohlednil a u těch, jež nezohlednil, popsal důvod takového postupu.
18. Pokud jde o žalobcem namítané porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy o tvrzený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, soud odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, kupříkladu na jeho rozsudek ze dne 14. 7. 2016 č.j. 2 Azs 138/2016-30: „Otázka toho, jaké situace mohou vytvářet rozpor s mezinárodními závazky České republiky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, však již byla dostatečně vyřešena v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 4, kde bylo ve vazbě na starší judikaturu, zabývající se právě namítaným porušením čl. 8 Úmluvy, a to pohledem dřívějšího znění § 91 zákona o azylu, konstatováno, že „[j]akkoli ovšem nelze shledat úplnou shodu mezi zněním bývalého § 91 a nynějšího § 14a zákona o azylu, jak bylo zmíněno výše, v otázce, která je řešena v nyní posuzovaném případě tuto shodu shledat lze, neboť jak § 91 dřívějšího znění, tak § 14a nynějšího znění zákona o azylu označoval rozpor s mezinárodními závazky ČR za jednu z alternativ vedoucí k udělení jimi upravovaného režimu ochrany. Ve znění zákona o azylu před účinností novely č. 165/2006 Sb. by tak rozpor vycestování cizince s mezinárodními závazky vedl ke shledání překážky vycestování podle § 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nyní by tato skutečnost byla považována za vážnou újmu ve smyslu jeho § 14a odst. 2 písm. d). Z toho důvodu lze na tuto situaci aplikovat právní názory vyslovené tímto soudem ve vztahu k onomu dříve účinnému ustanovení § 91 zákona o azylu. Ten přitom k výkladu toho, co je možno chápat za rozpor s mezinárodními závazky ČR podle tohoto ustanovení, uvedl ve svém rozsudku ze dne 9. 5. 2006, sp. zn. 2 Azs 177/2005 (publ. na www.nssoud.cz), v reakci na argumentaci údajným porušením článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Evropská úmluva“) rozdělením stěžovatelovy rodiny v případě jeho vycestování toto: „Není ani namístě zcela přeformulovávat a obcházet smysl institutu překážky

vycestování poukazem na ustanovení § 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy na rozpor vydání žadatele o azyl s mezinárodními závazky. Tyto mezinárodní závazky totiž nemohou být jakékoliv povahy, ale musejí se vztahovat k samotné zásadě non-refoulement, tedy k objektivní hrozbě výše vyjmenovaných skutečností, a nemohou vykročit ze systematiky a smyslu tohoto ustanovení, jak navrhuje stěžovatel. Jistě by nebylo dostatečným důvodem pro shledání překážky vycestování například ani to, pokud by se žadatel o azyl během svého pobytu v ČR zabýval dovozem zboží z jiné členské země Evropské unie, takže jeho vypovězení do země původu by mohlo uškodit volnému pohybu zboží jako jednomu ze základních mezinárodních závazků ČR plynoucích z jejího členství v Evropské unii. Tímto pohledem je třeba vnímat také stěžovatelem citovaný čl. 8 Evropské úmluvy. “ Již z tohoto judikátu tak jednoznačně plyne, že rodinné vazby na území České republiky nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu (srov. rozsudek ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008 - 52).

Zároveň je nutné konstatovat v souladu s právním názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, že rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu či rozhodnutí o neudělení azylu ani doplňkové ochrany v situaci, kdy žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, samo o sobě nevylučuje pobyt takového cizince na území České republiky, jsou-li k tomu dány rodinné důvody. Tuto otázku je však třeba řešit v režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany tedy zpravidla nemůže být samo o sobě v rozporu se základním právem cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života, i když by realizace takového práva předpokládala jeho pobyt na území České republiky. V takovém případě není ani relevantní důvod pro to, aby správní orgán rozhodující o azylu či správní soud přezkouvávající takové rozhodnutí upřednostňoval ustanovení čl. 8 Úmluvy či jiných mezinárodních smluv zakotvujících právo na soukromý a rodinný život před ustanoveními soudního řádu správního a zákona o azylu, neboť žádná kolize mezi těmito normami za daných okolností nenastává. Pro úplnost lze odkázat též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003 - 47, v němž je uvedeno, že „poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu cizince na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytů cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.“

19. Soud se se shora citovanou judikaturou plně ztotožňuje s tím, že je použitelná i pro posuzovaný případ. Žalobce nesplňuje žádnou z podmínek udělení mezinárodní ochrany, přičemž tvrzený zásah do rodinného a soukromého života nemůže založit žádný z důvodů udělení mezinárodní ochrany. Soukromé a rodinné vazby žalobce mohou mít vliv v řízení podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, nikoliv v řízení dle zákona č. 325/1999 Sb.
20. Pokud jde o žalobcovu námitku, že žalovaný nevycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, soud podotýká, že žalobce nespecifikoval, v jakém ohledu byla skutková zjištění učiněná žalovaným nesprávná či neúplná. Soud naopak uzavřel, že skutkový stav byl žalovaným zjištěn správně a úplně, žalovaný se vypořádal se všemi důkazy a z učiněných skutkových zjištění vyvodil odpovídající právní závěry. Ani tato žalobní námitka tudíž není důvodná.
21. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

22. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. února 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně